

Jennifer Probst

Op zoek naar jou

Eerste druk maart 2014

ISBN 978-90-225-6932-3

ISBN 978-94-6023-927-4 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Searching for Someday*

Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books, Simon & Schuster, Inc.

Vertaling: Ineke de Groot

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara

Omslagbeeld: © MariyaL

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 Jennifer Probst

© 2014 Voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Vrienden en vriendinnen vertegenwoordigen voor ons een wereld, een wereld die er misschien zelfs niet was voordat zij in ons leven kwamen, en alleen door deze ontmoeting wordt die nieuwe wereld geschapen.’ – Anaïs Nin

Ik schrijf verhalen over de liefde en romantiek, maar ook over echte vriendschap. Zonder de hechte groep vriendinnen die ik al sinds de middelbare school ken, zou ik een ander mens zijn. We zien elkaar niet zo vaak meer, maar als we bij elkaar komen, vallen de jaren en de afstand weg. Wat fijn, Jodi Prada, Lisa Hamel Soldano, Marlaine Scotto, Colleen LaPierre, Kimberly Cornman en Nancy Chaudhry dat jullie er altijd voor me zijn. Bedankt voor de pokeravondjes, voor het feit dat jullie me tijdens ruzies en ellende bijstaan, maar ook voor de grappigste momenten van mijn leven. Ik ben gek op jullie.

Leve de vrouwen!

Proloog

Het was zo'n beetje het ergste afspraakje dat ze ooit had gehad.

Kate Seymour pakte het glas wijn, toverde een vrolijke glimlach op haar gezicht en deed haar best niet naar het stukje kaas te kijken dat op de kin van haar 'date' zat geplakt. Oké, hij was sociaal niet erg handig, maar dat was nog geen reden om onbehoorlijk te eten.

Ze tikte op haar kin om hem zover te krijgen zijn servet te pakken. Met een eenvoudig gebaar maken vrouwen overal ter wereld elkaar duidelijk dat er wc-papier aan hun schoen zit of nog een prijskaartje aan hun topje, maar deze kerel had het totaal niet door.

Hij bleef doorzeuren over marketing en dat was op zich best wel interessant, maar het viel niet mee om daarnaar te luisteren als er een stuk mozzarella in de weg zat.

'Bradley? Er zit iets op je kin...'

Hij veegde het met zijn hand weg als een beer die een zalm uit het water vist, en het brokje kaas viel op zijn bord. 'Dank je. Nou, ik ben blij dat we elkaar nu eens in het echt zien, onze telefonische gesprekken waren ook al zo leuk.'

Kate had subiet geen trek meer en schoof de zalm een beetje

heen en weer op haar bord. ‘Ja, zeg dat wel. Als ondernemer ben ik altijd erg geïnteresseerd in pr en ook in de manier waarop je jezelf het best op de markt kunt zetten. Wat voor diensten b-b-b-biedt jij met je b-b-b-bedrijf aan?’

Dat stomme gestotter. Zodra ze een goede indruk wilde maken, kreeg ze er last van. Niet dat de man tegenover haar ook maar enigszins aandacht besteedde aan haar intelligente vraag. Hij leek meer te letten op de ober die de rotzooi op tafel wegveegde.

Bradley ploegde door de spaghetti heen en slurpte de slieren naar binnen. Toen hij het eindelijk allemaal door had geslikt, keek hij haar met een eigenaardige blik aan. ‘Tja, ik heb niet veel met die afdeling te maken. Dat komt nog wel, want ik weet er al meer van dan de meeste medewerkers.’

Hè, hij had toch net gedaan alsof hij het hoofd daar was? Vreemd. ‘Maar je werkte toch voor de pr-afdeling?’

‘Ik ben de portier.’

Kate knipperde met haar ogen. ‘Goh. Je leert zo vast een hoop mensen kennen.’

Er zat saus op zijn mond. Ze wendde haar blik af.

‘Ja. Het leek me beter om onderop te beginnen en langzaam de top te bereiken.’

Het kon nog wel wat worden. Ze kon ambitie wel waarderen. Oké, hij was wel erg creatief met de waarheid omgegaan toen hij over zijn werk vertelde, maar het kon zijn dat hij het niet over de telefoon had willen vertellen. Kate nam het hem niet kwalijk, ze vond het belangrijker dat iemand van zijn werk hield dan dat hij een hoge functie had.

Hij zag er ook niet slecht uit. Hij leek op de meeste andere mannen met wie ze uit was geweest. Hij had kort, donker haar,

bruine ogen en een bol gezicht. Hij was een tikje te zwaar, maar niet overdreven in deze wereld vol verleidingen. Kate had een hekel aan die innemende, knappe figuren die een vrouw beschouwden als iets om hun ego te strelen.

‘Slim. Je hebt toch gestudeerd?’ vroeg ze. ‘Ik heb bedrijfskunde gedaan. En jij?’

‘Ik heb een paar lessen gevolgd, maar ik moest ermee ophouden, omdat ik voor mijn moeder moest gaan zorgen.’

Ze leefde meteen met hem mee en er gloorde nog meer hoop. Een man die van zijn ouders hield, was altijd de moeite waard. ‘Is ze ziek?’

Er kleefden kruimels Italiaans brood aan zijn mondhoek. Het was geen pretje om de maaltijd met hem te nuttigen, maar een man die voor zijn moedertje zorgde, had een groot hart. ‘Ze heeft reuma. Ik ben bij haar ingetrokken, dat was wel zo handig.’

Ergens had ze het idee dat er meer achter stak. ‘Kan ze niet goed lopen? Ik heb gehoord dat bewegen soms erg pijnlijk kan zijn.’

Bradley nam hoorbaar een slok water, wat het er niet beter op maakte. ‘Ze heeft soms last van haar vingers, dus nu kan ik potten voor haar openmaken en zo. Ik hou haar gezelschap en zij kookt en wast voor me. We hebben het zo goed met elkaar.’

Kate wilde redden wat er te redden viel maar voelde de bui eigenlijk al hangen. Ze wilde zo ontzettend graag dat Bradley de ware zou zijn, dat het honderdste afspraakje geluk zou brengen. Het getuigde toch van geduld, honderd keer. Ze had rustig afgewacht, haar tijd goed besteed en er heilig in geloofd. Als eigenaresse van relatiebureau Kinnections stond ze met hart en ziel achter haar bedrijf. Ze geloofde er verdomme in.

En het was toch wel heel erg vreemd dat de eigenaresse nog steeds single was en dat er ook geen kandidaat in het verschiet was.

Ze strekte en boog haar vingers en had hem het liefste aangeraakt. Als er ook maar de minste of geringste klik was, zou ze zijn werk en moeder voor lief nemen. Ze bezat de gave om te merken als er iets tussen twee mensen was, maar ze beschouwde het ook als een vloek. Ze had heel vaak een stroomstootje gekregen als ze doorkreeg dat twee mensen zielsverwanten van elkaar waren. Ze had heel vaak een man opgeofferd omdat ze besepte dat haar afspraakje was voorbestemd om iets met de serveerster, de baliemedewerkster of de verkoopster te krijgen. Dat was goed voor haar werk als koppelaarster, maar een ramp voor haar liefdesleven. Die gave zat al generaties lang in haar familie, maar zij was de eerste die er voor zakelijke doeleinden gebruik van maakte. Zij combineerde dat talent met wetenschap om voor Kinnections mensen te koppelen, zolang haar gave haar bedrijfsplan maar niet in de weg zat. Het was gewoon handig om de bevestiging te krijgen dat ze de juiste keuze had gemaakt. Niet dat ze van plan was Bradley of wie dan ook iets over haar geheime wapen te vertellen.

Ze keek hem aandachtig aan, nog niet bereid om het op te geven. Bradley was voor haar bestemd, maar ze was er nog niet klaar voor om hem aan te raken en daarmee de bevestiging te krijgen.

De serveerster legde de rekening discreet midden op tafel. Kate hield haar adem in, want dit was de lakmoesproef. Een man die bij de eerste afspraak voor het etentje betaalde, had normen en waarden. Dit was het uur van de waarheid. Ze keek gespannen toe.

Bradley pakte de rekening op.

De blijdschap stroomde door haar heen. Eindelijk dan toch. Ze had inderdaad gelijk gehad. Oké, er moest wel het een en ander aangepakt worden, maar Kate had er alle vertrouwen in dat het goed zou komen.

Bradley bestudeerde de rekening en haalde een rekenmachine tevoorschijn. Haar hart zonk in haar schoenen toen ze hem bedragen zag intoetsen. ‘Nou, het komt niet mooi uit, dus ik rond het voor mij af naar boven. Jij betaalt drieënveertig dollar en ik viereënveertig dollar en drieënzestig cent. Dat is dan inclusief fooi. Is dat goed?’

Kate keek hem aan terwijl haar beeld van hem als zielsverwant smolt als sneeuw voor de zon. ‘Ja, hoor.’

‘Mooi. Contant of met een creditcard?’

Ze haalde haar VISA-kaart uit haar tas. ‘Alsjeblieft.’

‘Bedankt.’

De ober kwam naar hen toe. ‘Bent u klaar, meneer, mevrouw?’

Bradley knikte en wierp een blik op de brede borst en de gespierde armen van de jonge man in het rood-zwarte uniform. De paniek sloeg toe toen ze de elektrische spanning in de lucht voelde. Nee, dat kon gewoon niet.

Maar ze moest het weten.

De ober wilde het bord pakken en keek haar afspraakje ondertussen met een zijdelingse blik verleidelijk aan. Kate haalde diep adem en streek met haar arm langs zijn hand terwijl ze tegelijkertijd de hand van Bradley aanraakte. Er ging een schokje door haar heen. Bradley glimlachte met onverholven verlangen naar de ober.

Shit.

Het was over en sluiten.

Ze onderdrukte een zucht en wist dat afspraakje honderd een verloren zaak was. ‘Bradley, ik kom zo terug, ik moet even naar het toilet.’

‘Prima.’

Ze pakte haar tas en liep de gang op. Een paar minuten later kwam de ober voorbij en ze tikte hem op de arm. ‘Eh, hallo?’

‘Zegt u het maar, mevrouw.’

Ze wierp een blik op zijn naambordje. ‘Sorry, Gabe, maar zou je de heer met wie ik was kunnen doorgeven dat ik niet lekker ben en naar huis ga? Ik weet zeker dat hij graag nog even blijft. Zou jij misschien tijdens je pauze iets met hem willen drinken?’

Gabe kreeg een rood hoofd. ‘Zijn jullie dan geen stelletje?’

Kate glimlachte. ‘Nee, ik ben zijn type niet. Ik denk dat als jij hem wel ziet zitten, hij dat erg leuk zou vinden.’

De ober knikte enthousiast. ‘Ik zie hem zeker zitten.’

‘Fijn. Succes, ik ga er door de zijdeur vandoor.’

Ze liep het restaurant uit, aan de ene kant pissig en aan de andere kant blij dat ze weer een paar mensen bij elkaar had gebracht. Niet te geloven dat ze niet meteen had gezien dat Bradley homo was.

Het was maart en het was frisjes in Verily. Ze ademde diep in, nog niet van plan om naar huis te gaan. Het was zaterdagavond, de winkels waren open en het was pas half negen. Haar hooggehakte laarzen tikten op de stoep, terwijl ze genoot van Verily, het artistieke stadje aan de rivier de Hudson, met zijn vele leuke winkels en cafés. In de bomen op de stoep hingen witte lampjes en vanuit Mugs, de populaire bar annex nachtclub, kwam muziek. De volle maan verlichtte de Tappan Zee

Bridge in de verte. Ze laveerde tussen de voetgangers met hun hond aan de lijn en een groep giechelende studentes door, en gooide een dollar in de emmer van een jonge man die zichzelf op de gitaar begeleidde terwijl hij over een gebroken hart zong.

Ze was opeens vreselijk eenzaam. En moe. Wanneer was zij nu eens aan de beurt? Wanneer zou zij de ware leren kennen?

Of zou ze altijd alleen blijven? Door de vele teleurstellingen lamgeslagen, vroeg ze zich af of ze haar droom van een prins op het witte paard misschien maar beter kon laten varen. Misschien klopte er helemaal niets van het gezegde dat op elk potje een dekseltje paste. Misschien was het voor haar niet weggelegd.

Ze had zin om te janken. Ze had het gehad. Nog één afspraakje dat op niets uitliep en ze zou het opgeven. De liefde kon de boom in. Ze ging lekker een boek kopen, daarna zou ze naar Robert gaan en fijn naast hem onder de sprei kruipen.

Kate bleef voor de tweedehandsboekenwinkel staan. Ze zou niet meer uitgaan, ze zou niet meer op zoek gaan naar de liefde. Ze zou zich richten op haar bedrijf, op haar vriendinnen, en ze zou dingen gaan doen die ze leuk vond.

Met opgeheven hoofd liep ze vastberaden naar de deur. De bel rinkelde en in de winkel rook het naar leer, papier en mottenballen. De hemel op aarde.

Ze liep over het versleten tapijt naar de door de tand des tijds aangetaste balie. 'Heb je nog iets voor me, Hector?'

De jongen was graatmager, zat onder de pukkels en had zijn stekeltjes paars geverfd. Hector schudde grijnzend het hoofd. 'Ik verwachtte je al, Kate. Ik heb een doos met boeken voor je achtergehouden. Ik heb alleen nog geen tijd gehad om ze te

bekijken, dus de kans bestaat dat er niets voor je tussen zit.’

Ze huiverde door het heerlijke vooruitzicht om een doos vol schatten open te maken. ‘Hindert niet, ik bekijk ze wel. Goed?’

De tiener gebaarde naar achteren. ‘Ga je gang. Dat scheelt mij weer werk.’

‘Bedankt.’ Kate liep door de verlaten winkel naar het magazijn. De krappe ruimte stond vol met dozen, archiefkasten en stapels papieren. De pas aangekomen doos was duidelijk aangegeven, dus tilde ze hem van een stapel af en maakte hem met haar handen open in plaats van met een stanleymes. Haar nagels stelden toch al niet veel voor.

Kate ging in kleermakerszit op het koude beton zitten en haalde de boeken er één voor één uit. Een romannetje, een biografie, een dieetboek. De boeken die haar wel wat leken, legde ze apart. Opeens zag ze een prachtig boek over liefdeshoroscopen, dat alleen wel wat gedateerd leek. Hm, wie weet wat ze nog van de jaren tachtig kon leren. Ze zou er best iets aan kunnen hebben. Ze legde het op het steeds hoger wordende stapeltje. Een interessant boek over hoe mannen met honden omgaan. Dat kon ze niet laten liggen. En toen...

Ze haalde een boekje met een stoffen kaft uit de doos. De felle paarse kleur was behoorlijk heftig. *Het boek der toverspreuken*. Een eenvoudige titel. Een klein, vierkant boek, zo te zien geen fictie, maar meer een doe-boek. Ze sloeg het open en bekeek de titelpagina.

Er ging een trilling door haar vingers. Ze kreeg het gevoel alsof ze zojuist een sexy mannelijke kanshebber had gezien in plaats van een boek. De trilling nam toe toen ze door het boekje bladerde en zag dat er een oude liefdesspreuk in stond en

een lofzang op Moeder Aarde. Fascinerend. Ze had nog nooit zoiets gezien. Er stond zelfs geen auteursnaam in. Hoe kon dat nou?

Maar dit boekje zou ze zeker houden. Haar cliënten zouden het enig vinden.

Kate legde het op de stapel.

Er ging een stroomstoot door haar heen alsof ze haar vinger in een stopcontact had gestoken. Ze slaakte een kreet en trok haar hand snel terug, met haar blik op het paarse kaft gericht. Wat was dat nou? Het was mogelijk dat de stof statisch was. Maar verdorie, dat deed echt pijn.

‘Lukt het?’ riep Hector vanuit de winkel.

Ze schudde het hoofd, stond op en zette de doos terug. Ze pakte haar stapel met schatten op, lette er goed op dat ze het paarse boekje niet aanraakte en liep het magazijn uit.

‘Hier is de buit, Hector. Het zijn er zes. Zet je ze op mijn rekening?’

‘Doe ik. Veel leesplezier.’

Wat beter gehumeurd dankzij haar aankopen liep Kate naar haar auto voor een typische zaterdagavond thuis, met boeken en haar hond.

Dag, dag, afspraakje honderd. Die date was de zoveelste ramp geweest.

Het zou nog wel even duren voordat ze rijp was voor nummer honderdenéén.

‘Ik ga weg.’

Slade zag hoe zijn zus haar grote kleurige tassen en koffer de gang door sleurde en bij de voordeur neerzette. De paniek overspoelde hem en hij stond aan de grond genageld te kijken. Ze was er echt nog niet aan toe om in haar eentje te gaan wonen, maar hoe moest hij haar daarvan overtuigen zonder als de bemoeizuchtige oudere broer over te komen?

‘Jane,’ zei hij rustig, maar vastberaden, ‘dat lijkt me geen goed idee. Ik snap best dat je op jezelf wilt wonen, maar dat is nog veel te vroeg. Bovendien laat je mij eenzaam en alleen achter. Als je nog een poosje wacht, gaan we samen naar een woning voor jou op zoek.’

Jane draaide zich vliegensvlug om en zette haar handen in haar zij. Ze wierp hem een woedende blik toe. Het was duidelijk dat hij het weer eens verkeerd had aangepakt. ‘Doe even normaal. Het is écht niet te vroeg. Ik vind het heel lief dat ik hier mocht wonen, maar ik had een jaar geleden al weg moeten gaan. En je bent eenzaam omdat je alleen maar onenightstands wilt.’

Slade kromp ineen. Dat was niet eerlijk. Hij had zijn vriendinnen altijd uit het zicht gehouden, omdat hij niet wilde dat

zijn zus bevriend met hen zou raken, aangezien een langere relatie er nu eenmaal niet in zat. Als hij alleen al dacht aan het aantal scheidingen die er per jaar werden uitgesproken, liepen de rillingen over zijn rug.

Jane marcheerde de zitkamer in om een paar boeken uit de kast te halen. Shit, was dat niet het nieuwe kookboek van het kookprogramma *The Chew*? Hij had zelfs de foto's nog niet gezien. 'Denk nou even rustig na, Jane. Je kunt nergens naartoe en ik wil niet dat je in een lullig eenkamerappartementje in Manhattan gaat zitten. Dat kost niet alleen een vermogen, maar is ook nog eens zo gevaarlijk als de pest. Als je nog steeds niet over die vent heen bent, dan gaan we zijn banden kapot-snijden, gieten we ons vol en kijken we naar een paar feel-good films. Want dat doen vrouwen, toch?'

Jane barstte in lachen uit. 'Jezus, Slade, als ik niet zo veel van je zou houden, zou ik je wurgen. Maar ik heb een woning. Ik heb in Verily een appartement aan de rivier gehuurd. Ik heb mijn baan opgezegd en heb er een aan de universiteit daar aangenomen.'

De kamer tolde om hem heen. Hij keek zijn normaal zo verlegen, nuchtere en betrouwbare zus aan en vroeg zich af wat er met haar gebeurd was. 'Heb je je baan opgezegd? Maar je had bijna een vaste aanstelling!'

'Ik vond het vreselijk. Benaauwend, hoogdravend, saai. En ik vind Manhattan ook een ramp. Het is er druk en ik heb voortdurend hoofdpijn.' Jane haalde diep adem en stopte de boeken in haar tas. Ze had lange, zwarte krullen, bruine ogen en een zwarte bril met dikke glazen. Ze keek hem verdrietig aan. 'Ik kan er niet meer tegen,' zei ze. 'Ik wil ergens opnieuw beginnen, waar ik het ook zie zitten. Verily is een klein en leuk

stadje en de universiteit richt zich op creativiteit in de literatuur. Ik kan me daar ontwikkelen. En misschien leer ik daar wel iemand kennen die me wel menselijk behandelt.’ Ze lachte bitter en de angst sloeg Slade om het hart.

Hij mocht haar niet laten gaan. Als er iets misging, zou het zijn schuld zijn. Als ze bij hem woonde, kon hij in de gaten houden of ze niet weer afgleed. Slade schoot in de rol van pleitbezorger. Had het eindelijk nut dat hij een van de beste scheidingsadvocaten in de staat was, het geld natuurlijk buiten beschouwing gelaten. ‘Ik snap best dat je op jezelf wilt wonen. En ja, daar ben je zo langzamerhand wel oud genoeg voor, maar het is niet slim om je baan op te zeggen en in je uppie naar een stadje te verhuizen dat je helemaal niet kent. Ik ga dit weekend met je mee naar Verily. We kijken samen rond, misschien leren we wat mensen kennen, en dan komen we er samen wel uit.’

‘We hoeven er niet samen uit te komen!’ krijste ze. ‘Dat doe ik zelf wel. Godver, kijk nou eens om je heen.’ Ze spreidde haar armen en gebaarde naar het dure topappartement, dat in een zeer gewilde straat in Tribeca stond. De open ruimte bestond uit twee etages met een strakke glazen trap ertussen. Grote ramen boden uitzicht op Manhattan. Kostbare kunstwerken, bamboelaminaat, moderne glazen tafels, een granieten werkblad en enorme leren relaxstoelen weerspiegelden de leefstijl van een New Yorkse vrijgezelle man.

‘Daar is toch niks mis mee? We hebben ruimte zat.’

‘Maar het is jouw huis! Ik woon al drie jaar bij je in. Ik ben achtentwintig en het is tijd dat ik mijn eigen leven ga leiden, zonder dat jij bang bent dat ik doordraai als het even niet soepel loopt.’